

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 18/06-45

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. januára 2006 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti F., s. r. o., so sídlom K., ktorou namietala porušenie čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 8, čl. 10 a čl. 17 Všeobecnej deklarácie ľudských práv, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 a porušenie čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 8, čl. 10 a čl. 17 Všeobecnej deklarácie ľudských práv, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. IV Gn 3034/03, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti F., s. r. o., o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. septembra 2005 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti F., s. r. o., so sídlom K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 8, čl. 10 a čl. 17 Všeobecnej deklarácie ľudských práv (ďalej len „deklarácia“), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru K. (ďalej len „vyšetrovateľ“) vo veci trestného oznámenia z 27. apríla 2003 „(...) v rozsahu podozrenia z trestného činu prekročenia právomoci verejného činiteľa (...)“ v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 a porušenie čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 149 ústavy, čl. 8, čl. 10 a čl. 17 deklarácie, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. IV Gn 3034/03.

Zo sťažnosti a k nej priložených príloh vyplýva, že sťažovateľka listom z 27. apríla 2003 podaným osobne na Okresnej prokuratúre K. (ďalej len „okresná prokuratúra“) 28. apríla 2003 oznámila skutočnosti nasvedčujúce tomu, že konaním neznámeho páchatel'a mohlo dôjsť k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 158 Trestného zákona, trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 Trestného zákona, trestného činu poškodzovania cudzích práv podľa § 209 Trestného zákona, príp. iných trestných činov „(...) vo veci namietaného nezákonného súhlasu konkurzného súdu s predajom jeho násilím a bez existencie právneho titulu odňatého majetku, správkyňou konkurznej podstaty úpadcu K., s. r. o. (...)“. Okresná prokuratúra prípisom z 15. mája 2003 sťažovateľke oznámila, že jej trestné

oznámenie odstúpila na ďalšie konanie vyšetrovateľovi, ktorý už v súvislosti s inými trestnými oznámeniami sťažovateľky v tejto veci vykonával vyšetrovanie pod sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001. Vyšetrovateľ však sťažovateľku o spôsobe vybavenia tohto trestného oznámenia nevyrozumel. Podaním z 27. septembra 2004 sťažovateľka požiadala vyšetrovateľa o preskúmanie postupu a „*preverenie stavu veci*“, a to okrem iného aj uznesení vydaných 12. februára 2003 a 17. októbra 2003 v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001, žiadosť však ostala bez odpovede aj po urgencii z 13. decembra 2004. Prípisom vyšetrovateľa z 5. januára 2005 bolo sťažovateľke oznámené, že jej urgencia z 13. decembra 2004 bola postúpená na vybavenie okresnej prokuratúre „*z dôvodu, že v danej veci nie som príslušný konať nakoľko podanie smeruje na postup vyšetrovateľa PZ podľa § 167 Trestného poriadku*“. Okresná prokuratúra prípisom z 21. marca 2005 sťažovateľke oznámila, že spisový materiál sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 preskúmala, pričom boli zistené priesťahy vo vyšetrovaní, a vyšetrovateľovi uložila, aby vo veci konal bez zbytočných priesťahov a vec urýchlene meritórne ukončil. Sťažovateľka sa následne žiadosťou zo 6. mája 2005 obrátila na okresnú prokuratúru o preskúmanie postupu vyšetrovateľa pri vybavení „*(...) opakovanej výzvy na zaistenie majetku poškodenej spoločnosti, ukradnutého nateraz neznámym páchatelom (...)*“, ktorú podľa uvedenia v žiadosti sťažovateľka doručila vyšetrovateľovi 21. marca 2005. Keďže sťažovateľka nedostala od okresnej prokuratúry odpoveď na jej žiadosť, obrátila sa listami z 10. júna 2005 a 11. júna 2005 na Krajskú prokuratúru v K. (ďalej len „*krajská prokuratúra*“), aby v súlade s § 31 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre (ďalej len „*zákon o prokuratúre*“) prešetrila postup okresnej prokuratúry pri vybavovaní jej veci. Podľa zistení ústavného súdu sa spisový materiál v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 nachádza na krajskej prokuratúre z dôvodu podania viacerých sťažností sťažovateľkou, okrem iného aj proti uzneseniu vyšetrovateľa z 12. decembra 2005, ktorým bolo trestné stíhanie zastavené podľa § 172 ods. 1 písm. b) vtedy účinného Trestného poriadku.

V súvislosti so sťažovateľkou namietaným postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. IV Gn 3034/03 zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že generálna prokuratúra v rámci tohto konania preskúmavala v súlade s § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre

opakovaný podnet sťažovateľky a iných poškodených poukazujúcich na „formálne nedostatky a pochybenia vyšetrovateľa a prokurátorov Okresnej prokuratúry K. a Krajskej prokuratúry v K.“ v súvislosti s trestným konaním vedeným u vyšetrovateľa. Generálna prokuratúra listom sp. zn. IV Gn 3034/03 z 11. júla 2005 sťažovateľke oznámila, že v súvislosti „s trestnými oznámeniami na správkyňu konkurznej podstaty JUDr. I. S. vyčerpala všetky zákonné možnosti preverovania podnetov Ing. V. K., Ing. H. K. a spoločnosti F., s. r. o., ktorých obsahom sú skutočnosti uvádzané v doteraz podaných podnetoch, námietkach, sťažnostiach, prípadne inak označených podaniach. Preto pokiaľ by obsahovali už známe skutočnosti nebude na takéto podanie reagované“.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že:

„Vo veci trestného oznámenia obchodnej spoločnosti F., s. r. o. K. zo dňa 27. 4. 2003, vedeného pod ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001, vo veci podozrenia z trestného činu prekročenia právomoci verejného činiteľa, došlo postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru K., úradu justičnej a kriminálnej polície k porušeniu základných práv a ľudských práv a základných slobôd sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, čl. 8 a čl. 10 Všeobecnej deklarácie ľudských práv vo vzťahu k sťažovateľovi, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd s dôsledkami vyvolaného porušenia základných práv a ľudských práv a základných slobôd sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1, čl. 20 ods. 3 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, čl. 17 Všeobecnej deklarácie ľudských práv a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

Vo veci toho istého trestného oznámenia došlo postupom Generálnej prokuratúry SR k porušeniu základných práv a ľudských práv a základných slobôd obchodnej spoločnosti F., s. r. o. K., podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, čl. 149 Ústavy SR, čl. 8 a čl. 10 Všeobecnej deklarácie ľudských práv vo vzťahu k sťažovateľovi, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, s dôsledkami vyvolaného porušenia základných práv a ľudských práv a základných slobôd sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1, čl. 20 ods. 3 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, čl. 17 Všeobecnej deklarácie ľudských práv a základných slobôd.“

Ústavný súd prikazuje, aby Okresné riaditeľstvo Policajného zboru K., úrad justičnej a kriminálnej polície, vo veci trestného oznámenia sťažovateľa zo dňa 27. 4. 2003, vo veci vedenej pod ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 v rozsahu podozrenia z trestného činu prekročenia právomoci verejného činiteľa konalo a v predmetnej veci, vo vzťahu k sťažovateľovi, sa v budúcnosti zdržalo porušovania zákona, najmä aby predmetnú vec ukončilo bez ďalších prieťahov.

Ústavný súd prikazuje, aby sa Generálna prokuratúra Slovenskej republiky zaoberala prípadným podnetom sťažovateľa vo veci jeho trestného oznámenia zo dňa 27. 4. 2003 týkajúceho sa podozrenia z prekročenia právomoci verejného činiteľa, tento vybavila v súlade so zákonom a skutkovým stavom veci a vo vzťahu k sťažovateľovi neodkladne odstránila a napravila všetky zistené porušenia zákona.

Okresné riaditeľstvo Policajného zboru K., úrad justičnej a kriminálnej polície je povinný zaplatiť obchodnej spoločnosti F., s. r. o., K., za ujmy nemajetkovej povahy primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.000.000,- Sk do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Generálna prokuratúra SR je povinná zaplatiť obchodnej spoločnosti F., s. r. o., K., za ujmy nemajetkovej povahy primerané finančné zadostučinenie vo výške 2.000.000,- Sk do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 158/05).

***1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky postupom vyšetrovateľa
v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001***

Sťažovateľka namieta porušenie práv podľa čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 8, čl. 10 a čl. 17 deklarácie, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1

dodatkového protokolu postupom vyšetrovateľa vo veci jej trestného oznámenia z 27. apríla 2003 v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001.

1. 2. K porušeniu práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Účelom tohto článku ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany (II. ÚS 143/02).

Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba uplatní svoje právo v súlade so zákonom ustanovenými podmienkami, orgány súdnej moci majú povinnosť umožniť každému, aby sa uplatnením práva zaručeného čl. 46 ústavy stal účastníkom súdneho konania (II. ÚS 14/2001). Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd musí osobe (právnickej aj fyzickej) umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z toho postavenia vyplývajú (II. ÚS 132/02).

Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom vyšetrovateľa v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 pri vybavovaní trestného oznámenia sťažovateľky z 27. apríla 2003 podaného okresnej prokuratúre pre podozrenie z trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa, príp. iných trestných činov spáchaných neznámym páchatelom.

Zo sťažnosti a k nej priložených príloh vyplýva, že okresná prokuratúra prípisom z 15. mája 2003 sťažovateľke oznámila, že jej trestné oznámenie z 27. apríla 2003 postúpila na ďalšie konanie vyšetrovateľovi, ktorý už v súvislosti s inými trestnými oznámeniami sťažovateľky a iných oznamovateľov v tejto veci vykonával vyšetrovanie pod

sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001. Zo spisu vyšetrovateľa ústavný súd zistil, že predmetné trestné oznámenie bolo pripojené k prebiehajúcemu konaniu vedenému pod cit. ČVS. Zo spisového materiálu ústavný súd ďalej zistil, že V. K., (ďalej len „splnomocnenec sťažovateľky“) v prebiehajúcim trestnom konaní bol vyšetrovateľom viackrát vo veci vypočúvaný, z toho štyrikrát po podaní spomínaného trestného oznámenia a jeho pripojení k ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001.

Splnomocnenec sťažovateľky bol vyšetrovateľom poučený o svojich právach a povinnostiach upravujúcich práva a povinnosti svedka a poškodeného v trestnom konaní, a teda mal vedomosť o tom, akých zákonom mu priznaných práv sa môže domáhať v rámci trestného konania. Zo sťažnosti a z vyšetrovacieho spisu sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 ústavný súd nezistil, že by dosiaľ bolo akýmkoľvek spôsobom základné právo na súdnu a inú právnu ochranu v tomto konaní obmedzené, prípadne upreté. Vo veci sa konanie vedie, sťažovateľke, resp. jej splnomocnencovi bolo v konaní priznané postavenie poškodeného a zároveň mu dosiaľ bolo umožnené v plnom rozsahu svoje práva poškodeného uplatňovať.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd v tejto časti sťažnosť sťažovateľky po jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú odmietol.

1. 3. K porušeniu práva na prerokovanie svojej veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. (...)

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. (...)

Účelom, podstatou a zmyslom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. Ťažiskovým pojmom a komponentom tohto základného práva je to, že jeho ochrana sa uplatňuje vo veci účastníka, v jeho záležitosti. Súčasne je ústavný súd toho názoru, že uplatnenie tohto základného práva je spojené len s takou vecou (záležitosťou) účastníka konania pred súdom alebo iným orgánom právnej ochrany, ktorej prejednanie a rozhodnutie je zahrnuté do účelu procesného poriadku, ktorý upravuje postup orgánu verejnej moci pri prejednaní veci účastníka.

V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva uplatnenie nároku na náhradu škody poškodeným v rámci trestného konania je potrebné považovať za začatie konania podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Akonáhle poškodený uplatní svoj nárok na náhradu škody v trestnom konaní, je to prekážkou, aby si náhradu škody paralelne uplatnil aj na občianskom súde. Preto konanie a rozhodovanie o nároku na náhradu škody v rámci trestného konania vo vzťahu k poškodenému spadá pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Skutočnosť, že v niektorých prípadoch sú trestné súdy príslušné rozhodovať podľa povahy veci, či poškodená osoba má alebo nemá byť účastníkom konania, alebo že môžu osobu uplatňujúcu si nárok na náhradu škody odkázať na občiansky súd, keď nie sú dostatočné dôkazy na stanovenie takéhoto nároku, nemôže mať vplyv na daný stav. Pokiaľ nebude vydané takéto rozhodnutie, poškodené osoby uplatňujúce si nárok na náhradu škody v trestnom konaní majú nárok profitovať zo záruk čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože takéto konania sú rozhodujúce pre určenie ich „občianskych práv“ (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Krumpel a Krumpelová v. Slovensko z 5. júla 2005, § 40).

Z uvedeného vyplýva, že domáhanie sa ochrany základného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a teda súčasne čl. 48 ods. 2 ústavy poškodeným v rámci trestného konania je

podmienené tým, aby bol uplatnený nárok na náhradu škody v trestnom konaní, ktoré je možné za určitých podmienok považovať za konanie vo veci poškodeného (jeho záležitosti). Podľa § 43 ods. 2 Trestného poriadku poškodený, ktorý má podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola trestným činom spôsobená, je oprávnený tiež navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu. Z doterajšej judikatúry všeobecných súdov, ako aj zo znenia § 43 ods. 2 Trestného poriadku je jednou zo základných podmienok pre vyslovenie povinnosti nahradiť škodu, aby poškodený svoj nárok uplatnil voči určitej osobe - obžalovanému. Z uvedeného vyplýva, že vo veci poškodeného sa konanie začína uplatnením si nároku na náhradu škody voči určitej osobe, ktorej určitosť je vyjadrená najskôr vznesením obvinenia.

Vo vzťahu k postupu vyšetrovateľa namieta sťažovateľka predovšetkým celý rad skutočností zakladajúcich podľa jej názoru zbytočné prietahy. V tejto súvislosti poukazuje ústavný súd na vyššie citovanú judikatúru, z ktorej treba vyvodiť, že sťažovateľka ako poškodená v trestnom konaní vedenom vo veci bez vznesenia obvinenia sa nemôže domáhať vyslovenia porušenia základného práva na konanie bez zbytočných prietahov.

Ďalej sťažovateľka vytýka v súvislosti s prebiehajúcim vyšetrovaním celý rad procesných pochybení týkajúcich sa najmä toho, že na jej podania sa neprihliada (čl. 2 ods. 2 ústavy), že sa neposkytuje ochrana jej majetku (čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy, čl. 1 dodatkového protokolu) atď.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy „Každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký obsah a ochranu(...)“, podľa čl. 20 ods. 3 ústavy „Vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných (...)“.

Vzhľadom na aktuálny stav konania podľa názoru ústavného súdu sa nedá usúdiť, či skutočnosti namietané sťažovateľkou budú alebo nebudú mať dopad na jeho výsledok z hľadiska označených základných práv sťažovateľky, toto bude možné posúdiť až z konečného rozhodnutia v trestnej veci. Z tohto pohľadu je sťažnosť zjavne neopodstatnená, lebo bola predčasne podaná.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu označených článkov všeobecnej deklarácie je potrebné uviesť, že vzhľadom na to, že všeobecná deklarácia nebola vyhlásená podľa čl. 7 ústavy a § 1 a § 4 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, nemá tento dokument povahu prameňa práva Slovenskej republiky, ale len povahu politického dokumentu. Predmetom konania preto nemôže byť sťažnosť sťažovateľky v tej časti, v ktorej namieta porušenie práva deklarovaného medzinárodným dokumentom, ktorý nemá povahu prameňa práva (II. ÚS 18/97, I. ÚS 176/03).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd v tejto časti sťažnosť sťažovateľky po jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú odmietol.

***K namietanému porušeniu práv sťažovateľky postupom
generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. IV Gn 3034/03***

Sťažovateľka napáda taktiež postup generálnej prokuratúry, ktorá sa odmietla zaoberať ďalšími podaniami sťažovateľky týkajúcimi sa správkyne konkurznej podstaty JUDr. S., pokiaľ tieto nebudú obsahovať nové skutočnosti.

Ústavný súd zo spisu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 213/05 zistil, že o sťažnosti sťažovateľky v časti týkajúcej sa namietaného porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 149 ústavy, čl. 8, čl. 10 a čl. 17 deklarácie, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. IV Gn 3034/03, ústavný súd už rozhodol tak, že sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Právoplatné rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 213/05 z 5. októbra 2005 predstavuje v tomto konaní prekážku veci rozhodnutej (§ 159 ods. 3 OSP v spojení s § 31a zákona o ústavnom súde), a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť ako neprípustnú [§ 24 písm. a) zákona o ústavnom súde].

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2006